

. 1 .

Cù Nhây đã về!

Khi tôi hơn hai tuổi, một ngày mẹ hỏi:

- Con có muốn có thêm một em bé không?

Trong tưởng tượng của tôi khi ấy, mỗi em bé như là một thiên thần, một búp bê xinh xắn với đôi mắt to tròn long lanh. Em bé ấy sẽ để tôi bế trên tay, để tôi cho uống sữa và cưng nựng. À, còn luôn ngoan ngoãn để tôi thiết kế đủ thứ đồ thời trang và mặc lên người nữa. Nói chung, một em bé như thế thì ai mà chả muốn. Tôi bèn hào hứng đồng ý ngay và quả quyết:

- Mẹ ơi! Mẹ đẻ cho con một em bé gái nhé! Một em bé gái, con thích một em bé gái!

Tôi không nhớ chính xác mẹ đã nói gì sau đó về trách nhiệm của một người chị, về sự yêu thương,

nhường nhin em nhỏ... sự phấn khích khi sắp có thêm một món đồ chơi do chính mẹ tặng khiến phần lí trí ấy của tôi rơi sạch, tôi chỉ còn biết háo hức chờ đợi ngày mà em bé búp bê của tôi ra đời mà thôi.

Sự phấn khích càng tăng lên khi thi thoảng mẹ lại cho tôi sờ tay, áp tai vào bụng mẹ và nghe ngóng những tiếng đập lực bực bên trong chiếc bụng căng tròn ấm nóng của mẹ. Khi ấy mẹ hay bảo:

- Con nói chuyện với em đi, em đang nghe con nói đó!

- Kia, em vừa giờ tay chào chị kia!

- Mẹ thấy em đạp chân vào bụng mẹ để trò chuyện với con đó!

...

Và tôi huyền thuyên đủ thứ, kiểu như:

- Em à, em ở trong đó thế nào? Có tối không, ra đây với chị, chị dẫn đi ngắm hoa lá, chị dắt đi ngắm bình minh và hoàng hôn... Em ơi em ngoan nhé, đừng đạp mạnh quá mẹ đau. Chị kể chuyện cho em nghe nhé? Hay là chị hát cho em nghe...

Tôi đã buồn đủ thứ chuyện như thế mà không biết rằng, sau này khi em bé ấy thực sự chào đời, tôi có lúc đã phải chạy trốn bởi sự đeo bám của nó.

Một hôm, vừa đi học về, tôi được ba thông báo:

- Mẹ sinh em bé rồi! Mẹ sẽ ở viện hai hôm, và hai hôm nữa khi mẹ về con sẽ được gặp em.

Hai hôm vắng mẹ dài dặc, vì nỗi nhớ mẹ và sự háo hức được gặp em bé!

Tôi nghĩ ra việc mình sẽ làm gì đầu tiên khi gặp em.

Tôi chuẩn bị cả một bức tranh để tặng mẹ và em ngay khi trở về nhà.

Hai ngày xa mẹ sao mà lâu thế, đứa em tôi từng nói chuyện, từng hát cho nghe bao nhiêu ngày giờ trở thành một sự tò mò to tướng thế này.

Trong hai ngày đó, ba thì thi thoảng ở nhà, phần lớn thời gian ba ở trong viện với mẹ. Còn bà thì cũng chẳng có thời gian chơi với tôi, bà để tôi tự chơi trên phòng đọc sách và bà lật tung phòng ngủ của chúng tôi lên quét dọn, lau li từng món đồ một.

Bà cũng đem hết thấy những bộ quần áo bé bé, xinh xinh ra giặt và phơi. Khi giặt đồ cùng bà, tôi nghe bà bảo:

- Con giúp bà giặt đồ cho em này, khi giặt nhớ vò nhẹ tay, khi vắt đồ không xoắn mạnh vào, để em bé đỡ bị cồn cào xoắn xuyt nhé.

Tôi chả hiểu việc giặt đồ thì liên quan gì đến việc em bé cần cào, hay tại sao bà không cho đồ vào máy giặt như bình thường mà lại phải giặt tay. Tôi cũng không biết có rất nhiều thứ khó hiểu khác sẽ đến với tôi khi em thực sự về nhà.

Và ngày ấy cũng đến! Mẹ đã về!

- Ấy, Nết Na, con ở đây với bà, đợi bà đốt lửa cho mẹ và em xong thì con mới ra nhé!

Tôi định chạy ra với mẹ và đón em thì bị bà cản lại. Bà kéo tay tôi và bế thốc tôi lên để tôi không thể chạy ào ra.

Tôi là Nết Na mà, nên tôi sẽ không vì sự háo hức của mình mà khóc lóc, giãy giụa.

Tôi ngoan ngoãn đứng trong nhà và quan sát điều kì lạ mà bà và mẹ đang làm. Bà lấy một chiếc chậu nhôm và đốt những tờ giấy khô cháy bùng. Mẹ bế em bé trên tay bước qua bước lại, bà còn cầm một tờ giấy lửa và quơ quơ quanh người em và mẹ nữa.

Dù cố gắng ngồi yên quan sát tôi cũng không khỏi lo lắng mà hét lên:

- Bà ơi, bà đừng làm thế, cháy em con thì sao?

Bà quay ra bảo:

- Bà đuổi xui xẻo!

Về sau, khi tôi biết chữ, có lần tôi đọc được trong một cuốn sách, việc bà làm ngày hôm đó gọi là đốt phong long. Đây được xem là một nét văn hóa tín ngưỡng lâu đời của người Việt. Cụ thể hơn là gì thì các bạn tự tìm hiểu nhé. Mẹ nói, mẹ làm cho bà vui, chứ mẹ không tin điều đó lắm, mẹ chỉ tin vào sức mạnh của con người thôi.

À thì, tôi cũng tin vào sức mạnh của bản thân mình. Chỉ là, đứa em vừa về nhà đã khiến tôi thi thoảng hồ nghi thôi!

. 2 .

Rớt dãi của Cù Nhây

Tôi không có ý định ngồi đây và kể lể mọi thứ về Cù Nhây, bởi, có những thứ tôi đã quên sạch, còn hiện tại, tôi tám tuổi, Cù Nhây năm tuổi, chúng tôi vừa giống như mọi cặp chị em khác, lại vừa chẳng giống như vậy chút nào.

Trong rất nhiều chuyện đã xảy ra với tôi và cuộc đời tôi từ khi có sự xuất hiện của Cù Nhây có lẽ chính là rơi dãi của Cù Nhây. Tôi xem đó như thứ độc dược mạnh nhất mà em tôi có thể tiết ra mọi lúc mọi nơi, vấy lên mọi thứ mà em bò qua.

Nó khiến tôi sợ hãi đến nỗi nhiều ngày liền không dám lại gần em, không dám sờ vào em.

Bây giờ nghĩ lại thôi, tôi cũng thấy rung mình. Có phải tất cả các em bé đều có khả năng tiết ra thứ rơi dãi nhầy nhậy, dính dính, nhiều và liên tục đến thế.

Lần đầu tiên tôi được hưởng rớt dãi của em là khi em ấy thơm tôi. Một cái thơm đầy rớt dãi.

Mẹ bế Cù Nhây trên tay và bảo:

- Con có muốn em thơm không nào?

Tôi định chìa má ra cho em đặt môi thơm nhưng còn chưa kịp quay qua thì miệng tôi đã gặp ngay phải miệng em bé. Và từ chiếc miệng nhỏ xíu, chỉ mở to nhất khi khóc ra, một thứ rãi dớt nhầy đã nhòe đầy miệng tôi. Ôi mẹ ơi, nếu nó chỉ xượt qua miệng tôi, hoặc giả nó chỉ dính lại chút xíu trên má tôi như mọi lần thì chẳng có gì để nói. Đằng này, trước sự thiếu phòng bị của tôi, nó mở miệng thật to và ngọam luôn cả môi tôi, sau đấy nhè nguyên một bãi rớt dãi vào miệng tôi.

Tôi gạt vội em ra, và hét lên:

- Eo ôi, thứ gì nhớt thế!

Mẹ tôi phá lên cười, đưa em láu cá của tôi cũng cười lên thành tiếng thích thú.

Tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao cả mẹ và em lại có thể cười khi tôi gặp phải một tình huống khủng khiếp đến thế. May sao

trong chiếc miệng rớt dải ấy còn chưa có bất kì cái răng nào. Tôi tưởng tượng ra, nếu em tôi có răng, và chẳng may những chiếc răng ấy cắn phập vào môi tôi, thứ rớt dải đáng sợ như độc dược kia sẽ theo đó làm tôi bất tỉnh.

Đầu tôi toàn là khí nóng, cổ họng trào lên một cảm giác ghê rợn, môi tê dại, hết như tôi vừa nuốt phải một con sên trần mình đầy nhớt.

Tôi chạy thẳng vào phòng vệ sinh tay vịn lavabo và ra sức ọe.

Mẹ vừa cười vừa nói với theo:

- Em ngựa lợi muốn xin chị một miếng môi ấy mà!

Chưa có răng, chỉ có ngựa lợi thôi mà đã nguy hiểm đến thế, tôi không tưởng tượng nổi, đến khi em mọc răng thì sẽ thế nào.

Và thật khủng khiếp, mẹ nói tiếp:

- Ngựa lợi và nhiều rớt như thế là em sắp mọc răng rồi đó!

Thế là xong!

Nhưng bạn có biết không, thứ ta kinh hãi, thứ ta ghê sợ, thứ ta luôn muốn né tránh có những lúc lại cứu ta một cách ngoạn mục.

Ai mà biết được, rớt dải của em tôi lại cứu được chị em tôi một pha như thế.

. 3 .

Tôi đã phải bò đi tìm em

Căn nhà tôi ở, có rất nhiều tầng, nhiều phòng, nhiều góc ngách bí ẩn. Đó có thể là phòng khách với những chiếc bàn và ghế màu nâu tím khảm trai. Bố mẹ tôi thường nói với nhau:

- Nếu mình được toàn quyền quyết định mình sẽ thay hết bộ bàn ghế khảm này bằng sô pha và ghế lười. Ngồi thì êm, nằm thì đỡ đau lưng, trẻ con tha hồ chạy chơi mà không lo va vào cạnh cứng.

Tôi lại thấy bộ bàn ghế gỗ cũ kĩ này thật thú vị, nhất là phần lưng của chiếc ghế dài, có một đôi chim màu bạc đậu trên cành cây chạm mỏ vào nhau rất dễ thương, bao nhiêu họa tiết chạm khắc nhỏ xíu

khiến tôi có lần tìm căng cả mắt, tốn cả bao năm rồi mà vẫn chưa biết hết đó là những họa tiết gì. Ông bà chắc chắn thích bộ bàn ghế đó, nên mới không chịu thay đi giống như mong muốn của bố mẹ tôi.

Đó có thể là phòng ngủ của ông bà. Căn phòng có rất nhiều ngăn tủ. Ông kể trước kia ông là Trưởng phòng bảo vệ của một công ty rất to, mỗi lần công ty thanh lí đồ, ông sẽ nhanh tay chọn những chiếc tủ còn chắc chắn và mang về nhà sử dụng. Thế nên phòng ông bà cơ man là tủ. Mà không phải những chiếc tủ hai cánh mở ra thông thường. Những chiếc tủ trong phòng ông bà có rất nhiều ngăn, có cánh mở ngang, có nhiều ngăn kéo.

Trong mỗi tủ, bà thường sắp xếp những món đồ khác nhau và đặc biệt, có một ngăn kéo chứa đầy bánh kẹo. Đấy cũng chính là ngăn tủ mà Cù Nhây thích nhất. Cù Nhây thôi nhé, chứ không phải tôi. Tin tôi đi, tôi là Nết Na, và khi mẹ đã giải thích rất rõ về tác hại của việc ăn nhiều đồ ngọt, tôi chắc chắn tin và nghe theo điều đó. Còn em tôi, sinh ra là nó sẽ chui ngay vào phòng ông bà và tấn công ngăn kéo bánh kẹo ấy. Cù Nhây ăn kẹo bánh nhiều tới nỗi những chiếc răng của em ấy vừa mới được mọc ra đã trụi thui lụi cả rồi.

Tiếp tục về những góc bí ẩn trong ngôi nhà tôi ở, đó còn là một khu vườn treo trên đỉnh của ngôi nhà.